

Rom 16, 3-4

3 og 4: Hils Priskilla og Akvilas, mine medarbeidere i Kristus Jesus, de som vågde sine egne liv for mitt liv, ikke bare jeg takker dem, men også alle menighetene blant hedningene.

Her begynner nå Paulus å be dem spesielt hilse flere av menighetens medlemmer, selv om jo brevet er skrevet til dem alle. Også disse hilsenene er bare utbrudd av apostelens inderlige kjærlighet som strømmer over mot disse nådesøsknene. Han har ingen spesiell hensikt, ikke noe konkret budskap han skal ha fram. Han må bare få nevnt dem, hilset dem spesielt, og få sagt noe godt om hver enkelt av dem. Og den kjærligheten som gir seg uttrykk på denne måten, er jo ikke den naturlige, men dypest sett denne åndelige kjærligheten som gleder seg over brødrene fordi de tilhører Kristus. Og det beviser Paulus' troskap i tjenesten - den kjærlighet som er selve det underlige tegnet på den sanne nåden som Kristus og apostlene talte så mye om (f. eks. Joh 13: 35, 1Joh 3: 14, 18, 19, Apg 4: 32, Gal 5: 22). Det er denne kjærligheten som ligger bak disse hilsenene til forskjellige brødre og søstre. Mange forestiller seg en apostels opphøyete ånd slik at han slett ikke var opptatt med å hilse til enkelte mennesker, og med spesielle gode ord. Her ser vi noe ganske annet. Og en slik åndelig opphøyethet, som skulle gjøre oss stive på mangel av kjærlighet utelukkende på grunn av innbilt åndelighet, er bare et forferdelige skuespill.

Å sende hilsener til spesielle mennesker eller familier er jo vanlig praksis, og brukes til noen vi setter spesiell pris på, og er glad i. Denne teksten viser oss da først at i alt som ikke er synd skal vi følge det tilvante livsmønsteret. Å vike av fra det, bare for å gjøre noe spesielt (utover det Gud har forbudt eller befalt), fører ikke til noe godt, men kan tvert imot gjøre mye skade. Det er bare i alt hvor Guds vilje krever det av oss, at vi skal skille oss ut fra verden. Og mulighetene til også å praktisere det, dukker nok tidsnok opp, uten at vi behøver oppsøke dem -! Vi har ingen støtte i Guds ord for å tale eller kle oss på noen særskilt måte. Som kristne skal vi derimot på begge disse områder være tilbakeholdne - men altså hverken i det ene eller det andre være opptatt med å skille oss ut fra andre mennesker. Samtidig lærer vi av disse hilsenene at det ikke er noe brudd på den allmenne kjærlighet som vi skal ha til hele Guds menighet, om vi har et spesielt godt forhold til enkelte nådesøsken. Vi ser hvordan Paulus hadde en spesiell omsorg for enkelte blant alle som tilhørte menigheten i Rom.

Først hilser Paulus det hellige ekteparet Priskilla og Akvilas som tok imot ham i sitt hus i Korint, da han kom dit fra Aten for første gang (Apg 18: 2). Priskilla og Akvilas må ha vært spesielt benådede, opplyste sjeler som brant for Kristi sak. Her kaller Paulus dem for sine "medarbeidere i Kristus Jesus". Dette var jo da også bakgrunnen for at de fulgte apostelen da han forlot Korint og drog til Efesos (Apg 18: 18). Men vi vet også at det var dette ekteparet som "forklarte" den veltalende Apollos "nøyere om Guds vei". Han var riktignok allerede "opplært i Herrens vei - og brennende i ånden, - selv om han bare kjente til Johannes' dåp" (Apg 18: 24-26). Vi legger også merke til at ikke bare i vår tekst, men også to ganger i Apg 18, blir hustruen nevnt foran mannen. Det mener man har vist at det har særlig

vært henne som har markert seg i nidkjærhet og tjeneste for Kristi sak. Da skal vi også legge merke til at det ikke er noe som holder apostelen tilbake fra å kalle disse hustruene for sine "medarbeidere i Kristus". Han lar ikke misunnelse eller andre ting friste ham til å oppfatte disse som inntrengere i hans embete.

Å forvalte et embete i Kristi menighet er riktignok bare gitt dem som blir spesielt innsatt til dette. Men å arbeide for sjelers frelse, enten alene i det skjulte, eller offentlig, det tilhører ikke noe særskilt embete, ikke en gang en apostels. Det er hver eneste kristen kalt til, alt etter de gaver og krefter menighetens hode (Kristus) har gitt ham. Og når det gjelder bruken av disse gavene i Herrens tjeneste, er det nok en allmenn sannhet at de kristne generelt utretter for lite. Vi opplever nok aldri at de gjør for mye. Men her stadfester altså apostelen at Priskilla og Akvilas er hans "medarbeidere i Kristus Jesus". Og ganske visst skal Herren Jesus selv stadfeste det samme om alle, enten det er menn eller kvinner, som i et embete eller uten noe formelt embete har umaket seg for å bringe evangeliets budskap til fattige syndere.

Vi kjenner ikke til hvordan og når dette ekteparet våget livet sitt for apostelens liv. Men det er helt klart at apostelens uttrykksform ikke bare er et billedspråk som skildrer særmerket troskap i sin alminnelighet. Det er tvert imot tydelig at der har vært tilfeller hvor fiendtlige stormløp har vært satt inn mot Paulus, og at de da har gjort så markert innsats for å redde ham, at de satte sitt eget liv i fare. Dette kan vi utlede av at ikke bare Paulus, men også "alle menighetene blant hedningene" takket Priskilla og Akvilas. Dette viser at det virkelig gjaldt apostelens liv, og at dette ekteparet har vært redskaper som gjorde at han ble reddet. Men da har vi jo også i dag all grunn til sammen med dem å fryde oss i takknemlighet og kjærlighet til Priskilla og Akvilas.